

Arnhem, 9 juli 2023

Lieve Poly,

Het gebraamte kronkelt over wandelpaden,
slaat zijn rode doorns uit,
Jacobskruid bespat de berm met giftig geel
en aan eikenstammen
kleeft het brandhaarspinsel van processierups.

Waar het voorjaar zich kenbaar maakt
met sprietig groen en donzig jongsel,
slaat dit seizoen de klauwen uit;
lentebries wakkert aan tot zomerstormen.

Op mijn werkzolder zie ik door de regenwaas de bomen zwaaien,
voel hoe de wind de kapel van het dak wil rukken,
hoop ik dat de versgevoegde schoorsteen
het water nu wel tegenhoudt.

En in de wereld na de wind,
wanneer het geweld zich terugtrekt
het blauw weer van achter de wolken tevoorschijn kruipt
en we doen alsof we niet ontworteld zijn,
we niet zomaar weggeblazen kunnen worden
omdat we ons hullen in baksteen en beton
omdat we schuilen onder verzekeringen,

in de wereld van de nabeschouwingen
waarin we geknakte bomen tellen
en schatten hoeveel van de verwoesting gedekt is
omdat we in dit land pas beginnen met verwerken
wanneer verwoesting in geld valt uit te drukken,

in die wereld, die sneller opdroogt dan nat werd,
waarin we foto's delen van de stormschade
alsof we naar een film hebben gekeken
of naar een wedstrijd, de mens tegen de elementen,

in die wereld tellen we hoeveel
kindervuistgrote appeltjes er nog aan de laagstam hangen
en vieren we, omdat we het kunnen navertellen,
ons verlies als overwinning

en misschien is dat
waar het om gaat:

zolang we het kunnen navertellen
het verlies als overwinning vieren.